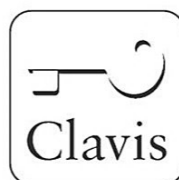

Gerard van Gemert
VOETBALMAFFIA

Gerard van Gemert

Voetbalmaffia

© 2017 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Mark Janssen

Trefw.: voetbal, avontuur, bedreiging, matchfixing

NUR 282/283

ISBN 978 90 448 2960 0

D/2017/4124/048

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

www.gerardvangemert.nl

‘Kom maar, Stijn.’ Dirk-Jan stond langs de lijn in het trainersvak. Hij stond met de vierde official te overleggen. ‘Nummer negen eruit,’ hoorde Stijn hem zeggen.

Stijn liep naar de dug-out en deed zijn trainingsjack uit. Hij ging naast Storm op de bank zitten en maakte zijn veters los om ze daarna extra goed vast te maken.

‘Beslis die pot even,’ zei Storm. ‘Dan zitten wij hier ook een stuk rustiger.’

Stijn reageerde niet. Hij zat in zijn concentratie en liet zich er zelfs door zijn beste vriend niet uit halen. Hij was blij dat hij toch nog twintig minuten mee mocht doen. Dat de twee voetbalvrienden niet in de basisopstelling stonden, was eigenlijk een teleurstelling, hoe jong ze ook waren. Na de halve finale in de Champions League in en tegen Roma, waarin de grootste jonge talenten van het land er persoonlijk voor hadden gezorgd dat Kick ’69 de finale bereikte, waren ze er eigenlijk van uitgegaan dat ze vandaag ook zouden mogen beginnen. Maar daar dacht Dirk-Jan anders over. ‘Ik moet zuinig op jullie zijn, jongens,’ had hij in een persoonlijk gesprek gezegd. ‘De verdedigers van Titania zullen maar één ding willen en dat is die Stijn Wouters, die de hele verdediging van Roma te kijk zette, van een doelpunt afhouden. En dan maakt het hun niet uit op wat voor manier.’

Stijn wist wel dat de trainer gelijk had en dat dat niet de enige

reden was. Twee zware wedstrijden in een week, waarbij enorm veel op het spel stond, konden voor spelers van hun leeftijd al snel te veel zijn.

‘Maar ik ben zelf een verdediger,’ had Storm nog geprotesteerd. ‘Dan kan ik toch wel spelen?’

Maar Dirk-Jan was niet van zijn mening af te brengen. ‘Jullie mogen blij zijn dat ik jullie op de bank zet en niet op de tribune.’ Hij knipoogde.

Stijn stond op, wisselde toch een snelle blik met Storm, die hem toeknikte, en liep naar de zijlijn. Daar maakte hij een paar sprongetjes. Eigenlijk alleen om iets te doen te hebben, want zijn uitgebreide warming-up had zijn spieren warm genoeg gemaakt.

Het bord met nummer negen in rode letters en veertien in groene letters ging omhoog. Stijn zag Laurens Weering, de jonge spits van de Kickers, naar de kant kijken. Hij deed even zijn ogen dicht en probeerde daarna tevergeefs zijn teleurstelling over deze wissel te verbergen. Stijn begreep dat wel. Tegen Roma was hij vlak voor de wedstrijd ziek geworden en daardoor mocht Stijn in de halve finale starten. Alle kranten en overige media verkondigden daarna dat Stijn zijn kans gegrepen had en dat Laurens zich maar beter op een van de andere posities in het veld kon richten. En nu, twintig minuten voor het einde van de wedstrijd, nadat hij niet echt gelukkig in zijn acties was geweest, moest hij weer plaatsmaken voor Stijn.

Bij de zijlijn gaf Laurens Stijn een flauw handje. Hij kon het niet opbrengen om zijn vervanger succes te wensen. Het deerde Stijn niet. Een halfjaar geleden misschien wel, maar in deze fase

van zijn carrière voelde hij zich zo sterk dat bijna niemand hem van zijn stuk kon brengen.

‘Gewoon lekker doen wat je altijd doet,’ riep Dirk-Jan Stijn nog na. En dat vond hij het fijnst, lekker op gevoel spelen. Dat kon Stijn goed: doen wat in je hoofd opkomt zonder er te veel over na te denken. Al moest hij natuurlijk wel zijn basistaken uitvoeren.

Kick ’69 speelde de voorlaatste wedstrijd van het seizoen tegen Titania, waarvoor niets meer op het spel stond. Voor de Kickers daarentegen stond nog van alles op het spel. De ploeg van Stijn en Storm stond twee punten achter op koploper en aartsrivaal Sparta ’43 en kon in theorie nog kampioen worden. Dan moesten ze zelf wel nog twee keer winnen en moesten de Spartanen vandaag of aanstaande zondag punten laten liggen. Het doelsaldo was in het voordeel van Kick ’69, dus bij een gelijk puntenaantal zouden zij de kampioensschaal in ontvangst mogen nemen.

Maar Kick ’69 had het niet makkelijk. Het stug verdedigende Titania was al snel op voorsprong gekomen. Gelukkig wist Lokna Prokbiu, de snelle Nigeriaanse buitenspeler, vlak voor rust de gelijkmaker te scoren. En vlak na rust werd een voorzet van diezelfde Lokna door een verdediger ongelukkig in eigen doel gewerkt. Sindsdien zaten de technische staf en de wisselers met samengeknepen billen op de bank. Titania drong aan en Kick ’69 verdedigde.

In de rust hadden ze opgevangen dat Sparta ’43 met 3-0 voor stond en dat betekende dat als Kick ’69 zo meteen puntverlies zou lijden, de Spartanen vandaag al kampioen zouden worden. Het leek wel of die druk de elf Kickers verlamde en daar moest Stijn verandering in brengen.

In de eerste minuten was Stijn meer aan het verdedigen dan waarvoor hij in het veld gebracht was, namelijk aanvallen, kansen creëren en scoren. Hij kopte een voorzet van rechts uit de doelmond, blokte een schot van een middenvelder die vanaf zo'n meter of twintig op doel schoot en won een sprintduel met een van de centrale verdedigers die door dreigde te breken.

‘Als het zo doorgaat, kan Sparta vandaag al champagne drinken,’ zei Lokna. ‘Man, man, man, het lijkt nergens naar.’

Meestal moest Stijn lachen om het grappige accent van de Nigeriaan, maar nu zag ook hij de situatie somber in. De gelijkmaker hing in de lucht en als die zou vallen, wist hij haast zeker dat zij dat niet meer om zouden kunnen draaien. Het was hopen dat ze het die laatste tien minuten vol zouden houden.

Met nog acht minuten te spelen kwam ook Storm het veld in. Linksbuiten George de Wacht verliet het veld. Stijn en Lokna waren nu de twee spitsen en Storm kwam het middenveld versterken.

Stijn begreep dat wel. Met zijn verdedigende capaciteiten kon hij de achterste lijn ondersteunen. En zijn opbouwende kwaliteiten zouden ervoor kunnen zorgen dat ze wat verder van het doel af kwamen te spelen, waardoor Kick '69 ook wat meer onder de druk uit kwam. Het was niet de gewoonte van Dirk-Jan om verdedigend te wisselen, maar het zwakke spel en de dreigende situaties voor het doel van de Belgische keeper Gilles Vandereijcken hadden zelfs Dirk-Jan van zijn geloof doen vallen.

‘Dirk-Jan zei dat jullie breeduit moeten staan.’ Storm stuurde Lokna en Stijn naar de middenlijn. ‘En dan hopen dat we met jullie snelheid vlugger op hun helft komen. Twee middenvelders

sluiten dan aan en dan proberen we de bal daar vast te houden.' Storm nam niet de moeite om te zien of het duidelijk was wat hij zojuist had uitgelegd en nam zijn positie in op het veld.

Titania mocht een inworp nemen, halverwege de helft van Kick '69. De rechtsbuiten kaatste de bal terug naar de speler die had ingegooid. Zonder zich te bedenken slingerde de middenvelder de bal op goed geluk richting het strafschopgebied.

Daar waren meer spelers met rood-zwarte shirts van Kick '69 dan aanvallers van Titania. Centrumverdediger en aanvoerder Peter van de Ende kopte de bal het strafschopgebied uit, waar Storm de bal zonder te kijken verder transporteerde richting de twee eenzame spitsen.

De bal viel tussen Stijn en een van de verdedigers van Titania in. Die laatste kon de bal aannemen en draaide naar de zijkant met de bedoeling een van de middenvelders aan te spelen.

Stijn doorzag het, maar kwam een teenlengte te kort om de bal te onderscheppen.

De middenvelder draaide open en zocht naar een afspeelmogelijkheid, maar vond die niet. Te veel spelers stonden samengeklonterd in het strafschopgebied, in afwachting van weer een lange bal. De middenvelder draaide terug en wilde de bal weer terugspelen naar de verdediger, maar had niet gezien dat die het middenveld in gelopen was om in de laatste minuten zijn aanval te ondersteunen.

Tot zijn eigen verbazing zag Stijn de bal zo in zijn voeten geschoven worden. Hij draaide zich met de bal aan zijn voet om en zag een vrij veld voor zich. Hij dreef de bal op en maakte snelheid.

En als Stijn eenmaal op snelheid lag, was hij niet meer te achterhalen. Hij had het bijzondere talent om drijvend met de bal net zo snel te zijn als zonder bal.

De verdediger die bij Lokna stond, moest kiezen. Hij koos ervoor om Lokna los te laten en voor Stijn te gaan.

Die zag hem aankomen en zocht naar een mogelijkheid om Lokna in stelling te brengen, maar de verdediger stond positioneel zo goed dat Lokna onbereikbaar was. Hij moest voor zijn eigen kans gaan. Handig ontweek hij de tackle van de verdediger, maar hierdoor speelde hij de bal te ver voor zich uit. Het leek er even op dat de uitkomende doelman de bal zou kunnen onderscheppen, maar die verkeek zich op de snelheid van Stijn. Met de punt van zijn schoen kon de jonge aanvaller de bal voor de vallende doelman wegtikken, maar daardoor kwam hij in een onmogelijke hoek om nog te scoren.

Lokna was echter doorgelopen en stond moederziel alleen op vijf meter van het doel te wachten. Met twee handen in de lucht en schreeuwend probeerde hij de aandacht van Stijn te trekken.

Maar die had de aandachtstrekkerij van Lokna niet nodig. Vanuit zijn ooghoeken had Stijn allang gezien waar zijn Nigeriaanse collega zich bevond. Vallend en net voordat de bal over de achterlijn dreigde te rollen, wist hij het leer met de binnenkant van zijn voet voor het doel te brengen.

Daar besliste Lokna de wedstrijd door met een eenvoudig rollertje de 1-3 te scoren. Hij rende juichend naar Stijn toe en liet zich boven op hem vallen. ‘Mooie bal, Stijn.’

Stijn hapte naar adem en kon even geen antwoord geven.

Even later liepen de twee aanvallers hun juichende en opgeluchte collega's tegemoet. Ze hadden zojuist het kampioenschap van Sparta '43 op zijn minst uitgesteld. Maar het was misschien nog belangrijker dat ze nu in de laatste wedstrijd zelf ook nog een kans op de titel hadden.

‘Zei je nou dat Sparta met 6-0 had gewonnen?’ Storm stapte voor Stijn de trein in op weg naar hun woonplaats Woudorp. De selectie van Kick ’69 was met de bus teruggereden naar het stadion en vandaar moesten de jongens nog naar huis.

Stijn keek in de twee treinstellen waar het minste mensen zaten. Hij vond het helemaal niet erg om handtekeningen uit te delen of met supporters op de foto te gaan, maar vlak na een wedstrijd had hij daar niet zo veel zin in. Ook al had hij maar twintig minuten gespeeld, toch was hij moe. Volgens de fysiotherapeut kwam dat omdat Stijn een wedstrijd intens beleefde. Zelfs als hij op de bank zat.

‘Ja,’ antwoordde hij op de vraag van Storm. ‘De kans dat die zondag punten laten liggen, is erg klein.’

‘Tegen wie moeten ze zondag eigenlijk?’ Storm legde zijn voetbaltas in het rek en ging zitten. Hij had voor een plekje gekozen met een tafeltje. Daar hadden ze meer beenruimte.

Stijn keek zijn vriend verbaasd aan. ‘Weet je dat echt niet?’

Storm draaide met zijn ogen. ‘Uhm. Nee. Moet dat dan?’

Stijn schudde zijn hoofd. ‘Jij gaat ook nooit veranderen.’ Hij grinnikte. ‘Het kampioenschap wordt in de laatste wedstrijd beslist. En jij weet niet tegen wie onze concurrent moet?’

‘Nee.’ Storm krabde op zijn hoofd.

‘Weet je wel tegen wie wij zondag moeten spelen?’

Storm fronste. ‘Nee.’

Stijn liet zich achterovervallen en gooide zijn armen in de lucht. 'Zeg dat je me voor de gek houdt.'

Storm beet op zijn onderlip. 'Luister, Stijnie. De trainer zegt altijd dat de eerstvolgende wedstrijd de belangrijkste is. Dan hoeft je je toch niet druk te maken over de wedstrijden die daarna komen?' Storm trok een triomfantelijk gezicht. Zo te zien vond hij het goed gevonden van zichzelf.

'De trainer bedoelt dat je daar nog niet mee bezig hoeft te zijn. Dat wil nog niet zeggen dat je niet weet tegen wie we de komende weken moeten.'

'Als je er niet mee bezig hoeft te zijn, hoeft je het ook niet te weten.' Storm deed pontificaal zijn armen over elkaar, alsof hij wilde aangeven dat daarmee de discussie gesloten was.

'Maar je weet wel tegen wie we over twee weken op zaterdag moeten, toch?' Stijn kon zich echt niet voorstellen dat Storm dat niet zou weten. De kranten stonden er al weken vol mee en in ieder sportprogramma kwam die wedstrijd wel aan bod.

Storms gezicht klaarde op. 'Ja, natuurlijk. Tegen Real Madrid.'

Stijn sloeg zijn handen voor zijn ogen. 'Dat meen je niet!'

'Wat?' Storm hield zijn gezicht in de plooi. 'Champions League-finale, toch? Tegen Real Madrid?'

'Laat maar.' Stijn legde zijn elleboog op het tafeltje en zijn hoofd in zijn hand, en keek door het raam naar de voorbijrazende bomen, die langs het spoor stonden.

Boezemvrienden Stijn en Storm kenden elkaar sinds ze drie jaar waren. 'Het is dat ik er zelf bij was toen je geboren werd,' zei Stijns moeder weleens, 'anders zou ik denken dat jullie tweelingen waren.'

Vanaf het eerste moment dat ze elkaar hadden ontmoet, voetbal-
den ze met elkaar. Eerst op het kleine grasveldje achter hun huis en
daarna bij FC Rapitas, een van de twee clubs in Woudorp. Al snel
had iedereen door dat de twee jochies meer talent hadden dan hun
teamgenoten, waardoor ze eerst bij de verschillende Nederland-
se elftallen terechtkwamen en daarna opgepikt werden door Kick
'69. En nu, veel eerder dan Stijn ooit had durven dromen, stonden
ze op het punt door te breken bij het eerste elftal van de topclub.

Storm schoot in de lach. 'Geintje, Stijnie. Jij trapt ook overal in.
Natuurlijk weet ik dat we tegen Petchwood United moeten. Hoe
kan ik dat nou vergeten? De club van Bertje.'

'Jaja, en tegen wie spelen we volgende zondag?'

Storm kneep met zijn duim en wijsvinger zijn lippen bij elkaar.
'Dat uhm, ligt op het puntje van mijn tong.'

'FC Wildebon,' antwoordde Stijn in zijn plaats.

Storm gooide geïrriteerd zijn handen in de lucht. 'Ja, dan moet
je me wel een kans geven. Ik zei toch dat ik het bijna wist.'

'Jaja.'

'FC Wildebon. Natuurlijk wist ik dat.' Storm deed of hij zwaar
beledigd was dat Stijn hem niet de tijd had gegeven na te denken.

Stijn haalde een keer diep adem. Hij was niet anders gewend
van Storm. Terwijl hijzelf alles in detail wist en zich op elke wed-
strijd tot in de puntjes voorbereidde, was Storm op zijn zachtst
gezegd nogal nonchalant. Dat was al zo toen ze nog bij FC Rapitas
speelden. Stijn pakte een krant die op het tafeltje lag en sloeg die
open. 'Nou ja.'

'Wat?'

‘Een interview met Bert.’ Stijn draaide de krant naar Storm om de foto te laten zien.

‘PRINGEL KLAAR VOOR KICKERS,’ las Storm de kop boven het interview voor. Hij snoof. ‘Wij ook voor hem.’

Stijn glimlachte en las verder.

Bert Pringel was een van de beste voetballers ter wereld. En toevallig had hij dezelfde route afgelegd als de twee voetbalgoden: ook hij was zijn carrière bij FC Rapitas begonnen en was daarna bij Kick ’69 terechtgekomen. Nu speelde hij bij de Europese topclub Petchwood United. Een paar jaar geleden hadden Stijn en Storm hem toevallig ontmoet en sindsdien waren ze vrienden. Bert ontfermde zich af en toe over de jongens als een mentor en leerde hun, zo goed en zo kwaad als dat ging, de kneepjes van het vak.

‘Weet je wat hij zegt?’ Stijn keek over de krant heen naar Storm.

‘Denk jij dat ik het artikel ook kan lezen vanaf de achterkant?’ antwoordde Storm.

Stijn negeerde de opmerking en las voor. *‘Ik zie Kick ’69 de komende jaren steeds ver komen in de Champions League. Met de talenten Stijn Wouters en Storm Brouwer kunnen ze nog wel een paar jaar door. En neem maar van mij aan dat over een jaar of drie niemand meer over Bert Pringel praat. Dan gaat het alleen nog maar over Stijn Wouters.’* Stijn liet de krant zakken en glunderde.

‘Hij schrijft dus niet dat iedereen dan over mij praat?’ Storm trok een pruillip.

Stijn schudde zijn hoofd.

‘Ik heb Bert nooit gemogen,’ loog Storm. ‘Het is altijd Stijnie voor en Stijnie na. En Stijnie is verder dan ik toen ik zijn leeftijd

had. En Stijnie heeft meer talent. En Stijnie wordt beter dan ik.’ Storm trok een verontwaardigd gezicht.

‘Ja, maar jij bent verdediger,’ probeerde Stijn het goed te praten. ‘Bert is ook aanvaller, net als ik. Dus dat is met elkaar te vergelijken.’ Hij had niet door dat Storm een toneelstukje opvoerde.

Storm had in de gaten dat Stijn erin trapte en besloot nog even door te gaan. ‘Jaja, jij bent gewoon zijn lievelingetje. Net zoals je het lievelingetje van de trainer bent. Dat ziet ook iedereen.’

‘Helemaal niet.’ Stijn voelde zich nu aangevallen.

Storm moest moeite doen om niet in de lach te schieten. ‘O nee? Alle spelers hebben het erover als jij niet in de buurt bent. Stijn wordt als eerste ingebracht. Stijn krijgt een complimentje, ook al spelen we allemaal goed.’

Stijn dacht na. Had Storm gelijk? Was dat echt zo en had hij het niet door? ‘Hebben jullie het daarover als ik er niet bij ben?’

‘Tuurlijk.’ Storm draaide zijn hoofd weg om niet te laten zien dat hij een glimlach niet kon onderdrukken.

‘Goh.’ De teleurstelling klonk door in de stem van Stijn. ‘Dat wist ik helemaal niet.’

Storm kon zich niet langer inhouden en schoot in de lach.

‘Maak je nou een geintje?’ Stijn kreeg weer een beetje hoop.

Storm knikte. Hij kon even niets zeggen van het lachen. En het gezicht van Stijn, dat zowel een beledigde als een hoopvolle uitdrukking had, hielp daaraan mee.

‘Mag ik hier zitten?’ Een man met zwart haar, dat achteraan in een staart zat, een gezet postuur en een donkere stem wachtte niet op een antwoord.

Storm stopte meteen met lachen. De man zag er nogal indrukwekkend uit. Alsof hij zo uit een misdaadfilm was komen lopen.

Vreemd, dacht Stijn. Er zijn overal lege plekken en deze man wil juist daar plaatsnemen waar al twee mensen zitten. Of hij had hen herkend en vond het wel stoer om tegenover twee bekende voetballers te gaan zitten. Hij zou de eerste niet zijn.

‘Wouters en Brouwer, toch?’ De man had een hese stem.

Storm deed net of hij niets gehoord had en bleef strak naar buiten kijken. Hij had blijkbaar geen zin in het gesprek.

Stijn knikte. Door de houding van de man leek het hem verstandiger netjes te reageren. Maar hij wist ook dat Storm niet snel onder de indruk was van wie dan ook.

‘Ik dacht jullie al herkend te hebben.’ Zijn stem klonk iets vriendelijker, maar op zijn gezicht was geen enkele emotie te zien. ‘Net gevoetbald tegen Titania, toch?’

Stijn ging verzitten. ‘Klopt. 1-3 gewonnen.’ Hij zag dat Storm onbewogen naar buiten bleef kijken, maar de man via de weerspiegeling in het raam wel in de gaten hield.

‘Laat ik maar meteen ter zake komen.’ De man pakte een tas die hij naast zich op het gangpad had gezet. ‘Ik denk dat ik een interessante aanbieding heb voor jullie.’ Uit zijn tas haalde hij een klein koffertje, dat hij op zijn schoot legde.

Storm draaide zijn hoofd en trok even zijn wenkbrauwen omhoog toen Stijn en hij oogcontact hadden zonder dat de man het doorhad.

‘Een heel interessante aanbieding, mag ik wel zeggen.’

